

LAURA CASANOVAS BORRELL

# LES ESTRELLES DE LILITH



Premi Carlemany  
per al Foment de la Lectura

Columna

LAURA CASANOVAS BORRELL  
LES ESTRELLES  
DE LILITH

XII Premi Carlemany  
per al Foment de la Lectura

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2023

© LAURA CASANOVAS BORRELL, 2023

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 – 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3055-5

DIPÒSIT LEGAL: B. 6.062-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: MOELMO

IMPRES A CATALUNYA – PRINTED IN CATALONIA

[www.columnaedicions.cat](http://www.columnaedicions.cat)



## Govern d'Andorra

El jurat del XII Premi Carlemany per al Foment de la Lectura està compost per joves d'entre catorze i setze anys del Col·legi Maria Moliner, de l'Escola Andorrana de Segona Ensenyança d'Andorra la Vella i del Lycée Comte de Foix. Les obres candidates han estat preseleccionades per un comitè de lectura format per Laia Aguilar, Gemma García, Alèxia Carreras, Sílvia Sinfreu, Maria Carme Roca i Glòria Gasch.



La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web [www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com) o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

*Què hi fan aquests gats aquí?*

**S**i l'inspector de la policia andorrana Pere Batlló —cinquanta-dos anys, panxeta prominent, bigoti punxegut, ulleres bifocals perquè a l'edat que té ja no s'hi veu ni de prop ni de lluny— fos un home cultivat i conegué la paraula «dantesc», pensaria que l'espectacle que té davant seu ho és, de dantesc. Però com que en els últims vint anys l'únic que ha llegit ha sigut premsa esportiva tot fent una cervesa mig distret a la barra de La Tertúlia i, per tant, aquesta paraula no l'ha vista ni sentida en sa vida, mentre se li ericen els pèls del clatell, només arriba a pensar: «Verge santa, però això què recollons és?».

El Batlló aluca els ulls un parell de cops i es posa bé les ulleres, que com sempre li han lliscat cap a la punta del nas, amb l'esperança que se li

aclareixi la vista i que allò que li ha semblat veure ja no hi sigui. Però no hi ha manera. Per més bé que s'engiponi les ulleres i més aclucaines d'ulls que faci per desemboirar-los, allò que té al davant dels morros segueix sent exactament el mateix que ha vist abans: un home crucificat.

L'inspector Víctor Vila, palplantat fins al moment al seu costat, de cop i volta es doblega en dos com si li haguessin donat una puntada de peu al ventre i engega a vomitar sobre les elegantíssimes sabates de pell girada que porta, i el Batlló no pot evitar pensar que els joves oficials de la policia andorrana, molt estudiar molt estudiar, però a l'hora de la veritat s'escagarrinen per no res. Bé, admet el vell policia, «no res» potser no és la manera més exacta de descriure el que tenen ara mateix al davant.

El Batlló, que és un dels pocs homes que queden al món que porten mocadors de roba, amb les inicials brodades fa més de quaranta anys per la seva mare, li n'allarga un al Vila, que s'eixuga els llavis i es va refent com bonament pot.

—Es pot saber què és, això? —pregunta el jove policia, com si el que tenen al davant pogués deixar lloc a cap mena de dubte.

El Batlló l'hi descriu amb diligència. Entre les seves moltes virtuts policials s'hi compta la de ser capaç de formular de viva veu i en trenta segons un informe detallat que qualsevol altre agent tardaria dues hores a redactar.

—Ens trobem davant d'una persona nua de mitjana edat i complexió normal, amb una perruca rossa al cap, que ha estat enganxada amb unes brides amb els braços oberts a la torre de comunicació del Pic del Carroi. Els òrgans sexuals no són observables perquè li han sigut extirpats amb un tall net, però pel tors que tenim al davant podem afirmar que es tracta d'una persona de sexe masculí.

—Però, però, però... —mormola l'inspector Vila abans de tornar a engegar a vomitar—. Què hi fan aquests gats aquí?

Mentre li allarga un altre mocador —ara de paper— al seu company, el Pere Batlló veu que a banda i banda de la torre metàl·lica d'on penja l'home mort hi ha dues petites creus de fusta clavades a terra. De cadascuna en penja un gat esbudellat. Algú ha clavat les bestioles amb les potetes de dalt obertes i les de baix juntes, com si fossin uns diminuts Crists crucificats. Un gat és blanc i l'altre, negre.

El Batlló posa una mà damunt l'espatlla del seu company de fatigues amb delicadesa i remuga:

—Pobres de nosaltres, Vila! Qui ha fet això ha d'estar molt boig... Molt! Ja ens podem calçar, que venen mal dades.

*Maria*

**E**l dia que la mare em va dir que ens n'havíem d'anar a viure a Andorra, de poc que no caic de cul a terra.

—Com vols dir, viure a Andorra? Però què dius, ara?! Si allà no hi viu, la gent... Que no veus que allà només hi ha botigues, esquiadors i youtubers?! Què hi farem, allà, tu i jo...? Ni parlar-ne!

La mare ho fa sovint, això de tenir idees de bomber. Que si ara estudio mandarí, que si ara em tenyeixo els cabells de vermell, que si m'apunto a costura..., coses estranyes, vaja. Jo no li dic mai res perquè ja m'està bé que s'entretingui, la dona; així no m'empipa tant a mi. Però una animalada tan grossa com pretendre marxar de Barcelona per anar a viure a les muntanyes, això ja eren paraules majors. De cap manera.



—Marieta...

Comencem malament. Quan la mare em diu Marieta, ja tremolo.

A veure si al final hauré de donar la raó al padrí Josep, el pare de la mare, que remuga sempre que quan ell era jove aquestes coses no passaven. El padrí, quan acaba de dinar i es beu el seu cigaló d'anís, es llepa els bigotis com un gatet content i sovint comença a recordar que les dones de la seva època eren ben diferents de la mare. Sobretot perquè, en els temps del padrí, les dones abans de tenir fills es casaven vestides de blanc davant de grans altars plens de flors i amb un o dos capellans engalanats per a l'ocasió. I només llavors, un cop casades i ben casades —amb un home, és clar, només faltaria!—, ruixades d'arròs per tots els amics i familiars i beneïdes per *Déu-nostre-senyor*, les dones es disposaven a portar fills al món, si podia ser un cada any millor, i així anar fent fins a completar mitja dotzena d'hereus i pubilles. Aquells fills obeïen sempre el pare i la mare, aprovaven totes les assignatures i quan no estaven estudiant com uns posseïts passaven l'estona munyint vaques o ajudant a les feines al camp. Aquest era el món ideal del padrí

Josep. Això és el que hauria volgut, pobre home, i no pas que la seva única filla, ja de molt jove, es convertís en una de les millors enginyeres informàtiques de Catalunya i decidís que el regal que volia el dia del seu trentè aniversari era anar a una caríssima clínica privada per fer-se una inseminació artificial. I sí, ho heu endevinat: nou mesos clavats després d'aquell aniversari va arribar al món una criatureta magnífica de tres quilos i mig, amb uns ullassos foscos com la nit i una boca grossa i riallera, la filla primogènita de la meua mare i del seu amor a la ciència, és a dir: jo.

Segons la llegenda familiar, el padrí Josep, que mentre la panxa de la mare anava creixent es passava el dia renegant i lamentant-se de la seva mala sort, després del meu naixement va tardar dos segons exactes a canviar d'opinió de manera radical i estimar-me com un boig. Els dos segons que va tardar a treure'm del bressol, atansar-se'm a la cara i mirar-me als ulls. El cas és que, tenint aquest padrí tan fantàstic a prop, mai dels mais he trobat a faltar un altre home a casa. I durant molt temps aquest també devia ser el cas de la mare, perquè s'ha passat quinze anys de la seva vida dedicant-se a programar

aplicacions i pàgines web, a aprendre idiomes estranys, a viatjar per tot el món, a córrer mitges maratons, a organitzar cineclubs, a guanyar diners a cabassos, a llegir novel·les històriques i tractats de filosofia en cinc idiomes diferents i a preparar menjars exòtics per a nosaltres dues i un munt més de convidats. Amb tot aquest frenesí d'activitat, la dona ha arribat tan feliç a la increïble edat de quaranta-cinc anys, fins que de cop i volta, sense venir a tomb de res, l'altre dia em va deixar caure, com si d'una bomba atòmica es tractés, la frase fatal:

—Maria, ens n'hem d'anar a viure a Andorra perquè m'he enamorat d'un home d'allà i vull estar amb ell.

Si això hagués sigut una pel·lícula, a la jove protagonista se li haurien posat els pèls de punta i el terra s'hauria obert sota els peus de la mare poca-solta per fer-la caure al pis de baix; si hagués sigut una sèrie de Netflix s'hauria acabat el capítol; si hagués sigut un videojoc haurien sortit raigs de llum de colors de tot arreu... Però com que el que us explico no és res més que la crua realitat d'una pobra adolescent, no va passar res de tot això. Només que una noia de quinze

anys, jo, va quedar amb els ulls tan oberts que amb un copet a l'espatlla haurien saltat de les òrbites, i una dona de quaranta-cinc anys, la mare, va fer una cara de pàmfila terrible i va dir que quan conegués el Pere a mi també em robaria el cor.